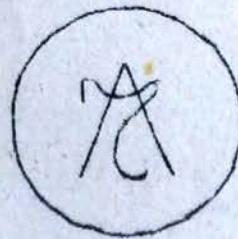

ДИДАНИВКА

III-го КУРЕНЯ У.У.С.П. "ЛІСОВІ ЧОРТИ"

(В ПЕРшу РІЧНІЦЮ СВОГО ІСНУВАННЯ)

1947

ЗЛІСТ

1. Гей-гу ! Гей-га ! - гимн ЛЧ.	ст. I
2. Чортонятам на дорогу - Янкель	ст. 2
3. Слідами попередників - Маршалок	ст. 5
4. Пригадаймо собі.... - Мefісто	ст. 7
5. Завдання УУСП - Бельзигуб	ст. 9
6. Річ про чортову братію... - Мирон	ст. 10
7. Ех які.... - Зигзак	ст. 12
8. На Вадиан ... - Яма	ст. 13
9. Стріча -Моні	ст. 15
10. Як поетала наша єдиноднівка - Ігор	ст. 17

xxxxxxxxxxxxxx

xxxxxx-xxxxxx

xxxxxx

xx

x

Зелічко! Зелічко!

Гей-гу ! Гей-га !
Ми чорти лісові
Всі відважні, страшні
Всі товчимось по горах і долах
Пробуєм в лісах
Десь колись по хатах
Всім дівчатам
на сполох і страх !

Во чорти ми грізні
в крик і галас сильні
І цікаві із нас музиканти.
Як співаєм: Гей-га !
Ти дівчино моя
Всі втікаєш
Мов кури на банти !

Гей-гу ! Гей-га !

ЧОРТЕНЯТЬ НА

ДОБРОСІЛУ

Мають всіх, а належне багатьом, європейським старшим пластувам
дивним і незрозумілим віддається єдині факти: як це саме так стаєся,
що наче за всевладним кивком чародіїкої чутівки вернулись до пласту-
вого уладу негайно по відновленні Іого діяльності, всі ті пластуни-ос-
тири, які роками все не мали нічого з пластуванням спільнога. Пласт-
уни з часом честа післядовувати як гру. Гри є прикметні для молоді. І да цієї
гри, до коротких штанів і до голих колін вертається новажні батьки ро-
дин, а то й сивоволосі, хоч дуже дуже і молоді запалом, діди, досвід-
чені в громадській праці, скупізькі діячі, послухані учени, відомі пись-
менники, журналісти і мистецтві; приходять до гурту знову колишні пластувці
представники з білими лінурами та "сіре" братство, приходять ті, в яких пиша-
лися залоті зірки на грудях, і ті, що леді-декілька місяців були серед
"дитячих осенів і пісні", приходять чоловіки з хінками і привозять дітей
зі стародавніх. Коротко: всі. І замежить відмінно, щоб іхні залги скоро зверифіко-
вано, і обійтися, як про іхні служби в Пласті забулося. І потім від-
підпорядкувати законам і проводолі й станути карно в лаву, знесу, як
кохись "прості" рядовики.

Кожий таємничий чар пізнаєв іх з Уладом і Ідеєю. Але чаром одним
лише усього не дається виконати. І в тім масовім повороті до Пласту най-
крайні доказ, що залиувкою є добініціф скантінгу, як при. Во гра ніколи не-
стане для серйозної людини в даріліх відміністю життя, сутінок, гра, її
романтика не принесуть жілья на становищах зректися почестей, обмежи-
ти свої амбіції, зарисувати добробутом, упорядкованим життям, тощо.

Ця вірність для Пласта ідеї "старих воїнів" може учасників мо-
жду подобатися, може приневолювати її шукати глибшого змісту в Ніасеті,
може викликати зацікавлення, подібні до нашому, може будити бажання наслі-
дувати попередників, а та й навіть родити заадрість, що сучасного моло-
дого покоління не спінувала довго ця поризична стихія. Все є попередка
Пласта покоління-покоління пластунів-сеніорів-останеться ще довго й
довго покоління старих пластунів незрозумілим. Ім, - вихованім в добі
"нутрійних спорів", під смеборами різних груп і партій, довго буде діяльним
як це ток, можуть від собою говорити, дружити, спільно чи ті, що роками
чили відідільними цікавими, що називі іноді на праці собою ставали.

Ео де мало це сказати, що нам-покоління сеніорів-Пласт був служ-
бов Батьківщині-в найкращому розумінні слова, службов Батьківщині, яким
є гусакові прінціпи чи партійні спори, а "га" була прекрасною, приман-
чим формою. Во тут из слов треба, не виключені, а приклади і спільній пра-
ці. Тільки в житті, ручкім, буйнім і стихійнім, можна відчути сту чародії
ну гармонію амісту і форми.

І тому європейським для нас більше, ніж колинебудь наказ
абереження традиції. Цей наказ важливий окрім розуміння, як зважимо, до
гуманізму Пласту також, яким воно було напередодні великих репресій 1938 р.
не повстало зразу одним лінією поміж криз. Іноді попадають в екстремі і
важко підкорисяються гру, а іноді санадто службу. Шлях до повної гар-
монії, був напів іноземний, як завжди шлях до ідеалу. Лагато р звичайних
на дроїді відродило. Багато було, особливо апачатку, тільки приклонників Пла-
сту, і ліміт під кінець мав Улад все своїх фанатиків, "своїх людей"-пласт-
унів "за крові і кости". Досвід цього разом, дього нашого цікаву безсумні-
ву не проявив, але багатом він авантюрист, - саме усім тим, які Іого не про-
явили.

"Сьогодні синові нації" одні схочуть тільки беззурного сміху, другі

навпаки стидатимуться дітлацької гри, треті підхodятимуть речі
ровані, що в Пластових рядах не найкраще дуже милітаризму, четвер-
ті докорітимуть, що нема в нас сміливих доказома про патріотизм
з пятих похтимуть по мандіріві ноги. І щоб зрозуміти, що між кон-
дуктором а службою Батьківщині є зв'язок, що в гру заслугованих біль-
ших шинів, а глибокий вміст перемоги над власними слабостями, на-
те треба часу і досвіду, - а зокрема в тім треба засмікувати. Але
як це раз зі знається тоді пріменюєтися будуть настірі міхури на
ногах і чи буде мати п'яночена сорочка. В тоді достаточно зра-
уміється, що до землі буділі, до якої засобує нас служба Ба-
тьківщині, треба сили волі. А силу волі дабуємо в щоденних змага-
нні, найчастіше в змаганні зі смики собор, в власними слабостями,
з лінійностю, зі страхом перед зусиллями і сівичним болем.

І тому в наших спочинках і в наших сповіданнях таким чаром
є спонита мандірка з усім із атрибутою.

Але як єр' відено от'єрдження, що самі звичайні слова засла-
бі для відродження традиції, то приходить заслабовитися, як і в
найкращому часі зновити, що не гається часу. В курсах старших
пластунів був архічний споріднений п'ясе, патріоти, смики. П'ясе тре-
ба сказати, що виразді особистих зв'язок, часті топерські зв'яз-
ни, психічний контакт, може іноді в спільній праці мати великий
вплив, але всеці питання не вичерпують. Особистий контакт який блізь-
кий він не буде би, худини в людини не заслужить цілого обереження.
Адже суть Пласту лежала в п'ятечій друкі, в гуртковій праці, в
спільному сміху. І як хочемо сярнути до думки традиції, як х'ята
п'ясків минулого, та треба нам зукити їх серед цінних куті-
ків, поставлених в можливі подібні до колишніх умов. Цей зажив
може особливо засобовувати силу в лісових Чортів, в курсі, в якім
першорядну роль грає думка цілого гурта. Адже наскільки засили
себе чорти "Фамільєв"...

Тому до Вас може, як четьрі Іти нашими спідами-слідами пла-
стунів сеніорів, що мусите шукати виявів колишнього пластового ду-
тунику в обірвих вищтунах, дуб разом зі старим граміцом і Ви може-
те діз прогуляках, таємах, аустроїчах, сідах, які є сеніорів п'ясе
діз п'ятечів настірів витворять, -настірів, які буде
розвідати п'яте настірів і що настірів витворять, -настірів, які буде

ідбликів минулого і яким начально почніти м'ячів п'ясків.
Але.... і тут, сильні як "Чортонят", ді Курінка УССР ініціатори
речах, п'яси мусить належати до Вас. Де вище праве і Вам "сівичік"!
Останні і прави молодих, нового і класичного, які зв'язкі і титані
снаги п'ясків мати більше від Нічогеїніків. Не засобуйте, що для них
це залишилося глибоку спільні і людяні, а іноді чи п'ясків це пра-
лема! Може неслідка для зв'язків чи думок, що працяма для всіх га-
ятили і п'яну, кінчаки на внерівні отягнені худиноків Чортів.

Приходи до нас Сообщество

праці пластунів, спонентували іхні почуття, та характери в "дни народження цілість, в одну пластову одиницю - Курінь "Лісових Чортів". Ланцюг пластової дружби, що звязав іх це перед 30-тими роками не розірвався мимо тяжких ударів яких зазнає Пласт, а з ним і ЛЧ під польські, совітські та німецької влади, і до сьогодні.

Де тільки ходило про добре справи життя дітей суспільства, там були ЛЧ тільки пластунами і в пластовий спосіб виконували свої завдання та обов'язки. Не див отже, що усіра слова та пластова традиція цього куріння збереглася в памяті сеніорів, та відтворилася у молодих пластунів.

І коли сьогодні після п'ятнадцятьлітньої перерви, після чеканки веселітніх хуртовин Пласт відчир та знова розпочав свою шляхотну працю і коли пролунав знову гомін ЛЧ Гей-га! Гей-га!... змоглис яз усіх закутин Німеччини коліні ЛЧ, на стрічку до Карла Фольду. Варто було бачити як коліні ст. пластуни, а тепер старі сеніори кидалися один одному в бісіми, як цирко стискали свої лінії, згадуючи колишні минулі.....

А нам, що дому приглядається немов якась внутрішня сила ветується в младі сорти і хотілось тоді кричати - "Пласте! Ти живиши вічно, бо Твоя Ідея нівміруда! Ти живиши вічно, бо в Тебе все нові кодри молодого люду-нових пластунів, що всі свої молоді чі стремління та почуття спрямували "до часті, сдави та свободи!"

Існувало тільки в Карльсфельді при куроні знаків ім. полк. І. Віргана нафтарний гукок абітурієнтів - "Ліс". Молодим пластунам зачімпонувала пряма да дозвілтна пластова дружба сеніорів ЛЧ. Вони захоплені ідеєю Пласти, річили, що як тільки згадуть матуру і стануть старшими пластунами, продовжатимуть пластову традицію ЛЧ. Іхні почуття та постанова здійснилися. В лютому були від "Лісін" "гемінські матури", порейншли в Улад Старих Пластунів та в порозумінні з ЛЧ-сеніорами створили курін молодих "Чортенят". Почалось від числа 3, а в кінці було від нас 17 і тільки ми зобразились в Курінь Ст. Пл. "Лісові Чорти".

Прича піла п'яно парою вперід. Спільні зустрічі та розмови із "Фамілією" та подінокі розмови та поради піднесли на дусі молодих "чортів", спрямували іхні праці на правильний шлях, яким ініціатори зважили всі на себе, приираючи ім'я "Лісових Чортів". Вони почали себе в гідності випразднити із п'яних обов'язків та гідно неспілумленним пранор III. Курін Ст. Пл. "Лісові Чорти".

Часті нам Боже!

Маршалок

Недавно воно було, як в урочисто уdeкорованих залях, чи на вільному повітрі складали ми пластовий обіт. Урочисто звучали тіді слова наші присяги. Здалось що вони єдність нас в єдно, в єдину цілість, в народивий миціліт. І з певністю мочна твердити, що звіт ми тоді хотіли стати пластунами. Але коли хтось зумів зробити вглядити в наші душі, то побачив би образ, який може не відповісти попередньому твердженню що ми творили одно. Но коли б той хтось міг пізнати чому ми хотіли стати пластунами, то напевно не побачив би однакового, у всіх наших молодечих душах, образу. І не диво. Кожний з нас підходив до тієї едрили по своєму. Були між нами такі, які дійсно розуміли важливість хвилі в іхній му молодечому вікові, були однак такі які становили пластунами для емоції пластичності, були однак такі які становили пластунами для однострою, відхнок, заради пластової "моди" і т.д.

Однакче справа принадлежності і праці в УПУ не є також пристрастю, тому не входить б нам усвідомити собі чого ми де нега встути. Думав що в великий мірі дамо відповідь на поставлене питання коли усвідомимо собі до чого обов'язує нас слово пластового обіту. А що вони обов'язуєть-то це в аргументі. Ніхто нас не силує складати. Взятий на себе обов'язок добровільно, обов'язує нас це більше морально. Прозаналізувши наш пластовий обіт:

Красу я і щастя по всій Україні ширити му,
З читтям так поборись як з трудами в полі,
Промірко тернистий внесе в лялях України,
На щастя дорогу впереди Вітчину.

Още кілька речень із нашого пластового обіту. Прості форми та глибокі смислом.

Во ширити красу по Україні - це не в романтика молодого розка, де замок забудованія які ми боремо на свої плечі і яко ми обі викнаємо і додержимо обіт, або не викнаємо і влемимо його. Це значить заснити обіт? Чому? Тому що трухно й га спланити? Це не є "правдання, більше за тим ми прирікали: "З читтям та поборись як з трудами в полі". А чиття - це боротьба. І коли ми хочемо чити-то заснити хочемо боротьбо. Одного і другого в нас не бракує. Якщо так-то обов'язок спланити? Ні! З самого на мати страху не буде б ротьбо. Треба змінити боротьбо, треба змінити та це розуміється для усіх. Якщо так, то ми можемо собі які-то заснити та це ми розуміємо під "красою", яко ми можемо ширити по Україні. Чи лихоміліття сучасних десятиліть відімовіті юноша в Україні її заснити красу? Ні! Україна є і буде така чарурча своя краса, що в сірих будинках еміграційного чиття це може бути для нас лише образ гарного минулого - ціль до якії змагаємо і працюмо зягнути в найбутньому. Але дальі слова пластового обіту виявляють нам плинні краси.

ЗАВДАННЯ

УССР

Краса, що маємо ії зберіти - це те що має вирізнати згублений вік
вічного подолом хребет нашого народу, це те що має створити з него
вільний гендер на вільній землі, який спокійно міг би поглянути
на яскіні зорі, тихі води України. Коли ми усвідомимо собі трухи, що
залишили із мирним тілом краси та туруба усієї душі сібі тежка і
підкмети пластуна, бо без іхнього приміщення в житті не буде в нас
силы для сповнення взятого на себе завдання. Роздумавши хоч би лише
нації одним реченням з пластового обіту, бачимо, що воїн які всту-
пили до Пласти задали сміці, односторонні та тим подібних речей - смі-
чуючи зі смесі ціллю. В Пласти воїни знайдуть сміць ватного труду
і щастя, а Пласті воїни стануть сірими каменями які не звертають
на зориність, а озброєні вірою в правильність своєго шляху йдуть
вперше вперше по ніому.

І як легендарний висновок випливав з попереднього свідомість
того, що цирина краси буде вимагати від нас ще і промірення торніс-
того шляху України. На ніому не мало терпіння візбиралось. І так і чухо
і сміє. Проти крізь нього - не легко. Но одна крапля крою вийде на
стінках дітей сінця і весни. Але труд освяченний крою - дає бліскучі на-
слідки. А терпіння крою каменярів переміняється в діаманти. По-
ті що аж на тілам і духом напевно зуміємо пройти тобі торністий
шлях. Хоч із один впаде, но один загорне з нього, але ядро все ще та-
ки дійде до вибраної мети. І осягнути і від появини задоволенням спо-
коюнкою зображену може гідно сквасти : ми вклади свій вклад в труд
запідники якого нала Вітчизні зможе колись вийти на часті дорогу. Ми
зможемо, що змоза лихія висить щоб зреагувати в практиці ти-
диам. Ало "комічний думай що на Тобі міліонів стан стоять..." - тому
чи з спорідністю та жартівництво мусимо виконувати що-на себе добро
рівно відповісти, чи те що на нас є належне виконати.

Осередки від цо побачили дійсно до висновку що не імпресі-
вітія та поверхність, лих конекрентно вперше прямування шляхом на
якій ми вступили склади пластового обіту, а запоруком виконання всіго
на себе зображенку, а запорукою сновидення пластового обіту.

Подумавши, що свій обіт складали ми "в почарів всеєвітніх в-
хуні тім країві", то що більше увідомлює собі весь тягар того тво-
го моральніго забезпечення що тягнеть на нас. Во сподіані съєгодні ми
прикладаємо лунах якими сповита спльодювана українська земля,
на яких відбивається останнє прохання до нас - скінчти те, що ім не
дається д'єсти до кінця. І в той момент відчувається, що ми мусимо
стти замінами разервами які в свій час згідно зі слівами своєго
шляху, підуть завершити ту, що не вдалось їх попередникам.

В съєгоднішній час для багатьох з нас пластово приречення
виглядає чимось, що нас не забирає, бо ми від Бога "передросли". Та
чинник що буде трикіт Фундамент, на якому мочна виворулати різні
хмародери без Фундаментів. Части ім Вече! Однако нам пластунам не хо-
lestet чи спромоглися на трикіт Фундаментах забудувати свій власний
храм Вілі і Свободи.

Мефісто

- 6 -

Друга світова війна кинула велику частину нашої молоді
далеко від Рідної Землі, скитатись по чужині. Кинула ії на вла-
сну долю і відомо, дуже часто без рідні, беротись із тяжким чи-
ттям. Та вона не зреагувала із своїх прав, не забула про свої
завдання. Вона почала творити різні свої товариства та органі-
зації, де під проводом старших, досвідчених вихованників продовчу-
вали свою виховання, та право над собою. Однак в порших органі-
заціях до відновили свою діяльність на еміграції ста Українсь-
кій Пластовий Улад. Метою це статті не в представити завдання
які стоять перед цілим Українським Платом, тут ходить про ко-
ротко зясування завдання які стоять перед УССР.

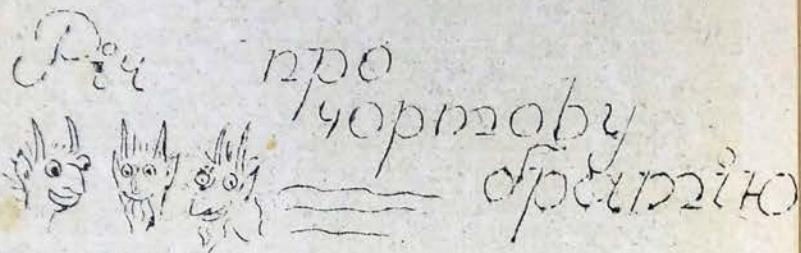
Старі пластуни розпочали свою працю найменіше звоміс
усіх Уладів Українського Пласти. Вже в початках тієї праці від
чулся доміжливо брак тих старших пластунів, що пройшли час
служби в військовому Уладі. Через це тут і там повстали перші
недотягнення, чи непідходідні підхід до пластової роботи. Ми
старкі пластуни дуже часто забуваємо про наші найменіше зав-
дання, вбачачи їх в зовнішніх видах / зборки, маршурування, од-
нострій і т.д./ На місце тої поверхності в нас мусить повста-
ти зрозуміння що наші найменіше завдання це; здобути знання
без огляду на те яке і воно не було, вченити в себе якіліві пласт-
унів прикмети, що вперше міру мусить проникніти в намір поведі-
ні, відповідному світосприйманню та в скристалізуванні нашого
характеру та світогляду. Вклечити в суспільно-громадське життя
та не забувати що і там треба поступати по пластовому, запідніти
як в проблемами нашого культурного, економічного, політичного чи-
ття - це ті завдання які стуть нас ст. пластунів. Неса-
денно від того не забувати про спеціалізація себе в першій ді-
яльності вання чи фаху, зачучування чучих мов - це спрощає які ство-
рить нам передумови до дальшого ведення нашого самостійного чи-
ття.

При тому всему не сміємо забувати про ті завдання які на
нас покладаються в наших курсеніх чи гуртках. Тяжити, що нас димля-
ться вінки, які ми сломімо припоміно або виховуємо, або... деморалі-
зуємо. На нас старших пластунів покладається надія, що ми спону-
вати вимоги прос, та здавши пластові іспити створимо надія вла-
стових інструкторів та впорядчиків які в вихованні новаків та
вніків відіграють таку важливу роль.

І цікість старше пластунство мусить приготовитись до
того що в майбутності перебрати керму Українського Пластового
Ляду з рук теперішніх сеніорів, а цо значить перебрати відпові-
дальність за організації в найменішими традиціями за 35 рі-
чі діяльності, перебрати відповідальність за виховання нового по-
коління. А чи ми все є в належній мірі до того приготовлені?
Багато нам не бракує до того що ми могли все ті завдання успіш-
но виконати. Вони не ділило, але самі що зміло зміни в Платом;
але самі що замінили в Мого світіми традиціями. Але все

де дастися допомогти, все це дастися наладити якщо в нас буде добра скота до цього, якщо в нас буде відповідне розуміння Пласту. Пласт - це метод, способ піснитися. Ідея Пласти не програма дії, Пласт - це метод, способ піснитися. Ми мусимо в Пласті бути пластунами, а поза пласти треба бути всім, не забувши про те що ми всіх в пластунами стомоюти бути всім, не забувши про те що ми всіх в пластунами і це нас до чогось зобовназує. Таке зрозуміння Пласту відіб'ється ко землю нас було Пласт для нас буде не пакиненій Формою, але синтез рисено на нас було Пласт для нас буде не пакиненій Формою, але синтез землю відповідної Форми та змісту яка зуміє нас не лише задоволити і дати нам моральну насолоду, але зуміє нас приготувати на повно-артісних одиниць нашої української спільноти!

Безльвійбус

.....бума з анаданта година почи. По всій хреценії землі залучили свисток Маріліка. І потягли лісові Чорти на Пластичну Раду. З непроглядних яриг, з карколомних нетрів вилазили імені, простули імені ще не молоді кеєсти та поспівали до свого цісаря. Йшли, а то й лізли, що мусили все лістя. На хребті у кожного було декілька хрестиків та це й з добрих гаком. Голова у кожного притрусила спинки/поясниці ці сідки хрестиків, їх гриби на доді та їх лискала докультна лисиця.

Декілля на Раду не прийшли. Задорома іх робота дома, або таки тут на кухні. Побіджаючись старики, глянувши один на одного й тільки стало молодечих літ. Але рано що пройшло молодечих літ. Але рано що пройшло, то й не куши, когда премилити. От і пластичники піднімали молодідників, щоб ті робили не гірше від них. Пончики віховані, а далі піти сушим у "відстіку".

На землі панували тоді демократичні, деякі кавали "наміж-демократичні" огракнитий рік. В одній із країн бора Вакха-Банарії, що дуже колися тамо не племя своє оточило Монжан. По другій сілівні хуртники, примістивши поділек та города гурт людей з півдня Дніпра та Даєстра. Пластични в них жили, твариства, організації, а з часом залізли до них і Дух Скантінгу-зализли і себе Пластичний Кім. Добрий припір старих пластунів заскочив до праці і... лідь. І вона почала активно братися до пластунів роботи.

Не обійшовся та і без Чортів. З розмисли та піснагор певним чином до роботи. Не ли є до іхня праця всім подобалася. І почало до них горнутись молодь. А вони нічого не камуки, приглядалися

та літами на вус. Пукали за "хертвиами". А "хертви" ті зібрались з гуртку лесника і назвали себе "Лис". Підсобилися імені "хертви" і ті вирішили їх "вигнати" до своєї фамілії. Іди тільки коли лис, перескачуть через "волячу кільду" і стануть "зрілими". А лиси по лисачому підходили до матури. Хитро-мудро покрутити, і локретці по обітуріентці, почали "занакомитися" з хертвами. Понаходили собі дивних "батьків" /бо та був і батько і матір у одній особі/, та почали просити, щоб их принять до "фамілії". Покрутити старі насам, пропрітили "мудроці" маліх, та різали приняти на "робу". Обаніклиши Чорти молодих зі своїм минулім, почали називати "лісові мудрості", та пустили "хертяші" на читаві морі, на першу пробу, в який мали приняти чортівське "хрецькі" /І піхали чортівня долек у гори, там де чорт добраних казе. Зарілися в лісі, щоб заслухати голос Лісової Премудрості. Та не дозволив дарелось блукати по горах та борах. Бад Вагінгерас, серед чудовій природи юїднамили сліди Лісівих Чорти, а згодом юхм засули присутність лісової премудрості. Зупинились чортова браття, та давам гуляти по звері. Заселили забану, а даї вчинили таску метульки та крик, що євдім в реоком побудили стариків із провіднього сну. День прогуляли, деякі нарів'я викупались, не вачулись ні на землю наддатіла ніч.

Серед непроглядного лісу, на маленький підліні зібралася молода чортячка "кумпана". Згодом з'явилася Чорті-Діда, на чолі з її-ком. Зрадили вени, побачивши радісні, він постаті своїх наслідників. Затріхли сердца молодих чортів, як вкорнувався Лік, до лісової премудрості, що пропітила дуні молодих чортів, та дозволила им вступити в фамілію Лісівих Чорти. І прилинула із гір та дебр Карпат лісова мудрість, та поблагословила вона молодих на їх подорожі пляху. І так донервлився таїм уроочистий факт!

Ще дзвін гердарив чортенята в один із гуртів. Всесвіт почувавши дзвін "Лисі" в новому пірі. Здавалось, що разом з ними вивільнили місяця та зорі, гори та долі, ліси та піски, дебри та яруги. Радів звінки і сам Сатана-Лік. Відібрали від них хрецький сіт, позлаголіли їх на новій двері та поблагословили лісова мудрість присвічувала їм у всіх хвилинах іхнєго життя. Складав перший хрест на свій новому пляху, вірнувшись чортенята на Карлову талку.

Та не судилися із дзвін прочити разом. Лиха доля розкинула їх в різні босредки нашого еміграційного життя. Розбрілись, та їх не сидить бездільно. Працють, щоб колися військовіс на Велику та не сидить бездільно. Працють, щоб колися військовіс на Велику Племінну Раду у дебріх Чорногори могли сказати: Ми-Ми так в свій міттєвому пляху як євді цього бачали: Пластичний Закон, Лісіві Мудрість і сілля традиція наших попередників - Лісівих Чортів-сеніорів!

Мирні

ВИЛІНІ

ДЕЛІЛІ

Гомуб'є небо. Білі хмаринки прозігають понад гори і зникають десь вдахні. З півдня від альпійського весняного північ і приносить спокійному пісесі зоря запінені хмари. Дальша вчувається чум соєю ліса... Назарієве весна. Кінець березня, а так же привітна, тепла, привітна....

Марінгареев широкі простягається на альпійському підгірі. Дальше видніється сині верхи Альп.

Спінє гріє... Гаряче як в травні. Веда єдинак це холодна. Ми гуляємо на зорі у ділах червоних. Нас - вісім. Ведеться весільна гуцірка. Деколи розноситься по зорі голою намісі лісні, а з другого кінця "зора" відіймається із гуаші відгомін. Ми лежимо в купелюсах тишини. Всі вже досить "згоріли". Так хатілово скуються в цьому "хорому" зорі і згасли тільки, що маєті тіла. Але вінто не відчувається. Дехто лякався, що в да в березні це подіється дні, інших спіні відструмлює глибина.

Ат наразі виступає проворний /хоч трихи загруйши/, в засанам гуціру /и сміху, зопіваний і сплюсаний, один з перших членів на мого курса/ - пластик Цик. Він зірвана в зорі і кинувся в воду. Перед тим проносив під ногами руною інш. І, щоб той Іому цикнув знимку, але хотів лякнути "уїківічнину" тобі, "гер бельський" вчинок. Але в робі діягі не видіртає, ліза наезд на зорі зі словами "ялля-не-не-не-анемерз-ауди" зашадте дверіни і не міг усе вимовити що втіда "некхідна".

Щоб він разігрівся та ми Іому "в яскі" дали пів години надії - пакута вислухування.

Ідем, дольше. Час від часу зміняється обслуга зебр, їхні веселутя, інші відпочивають, а дехто є при стерні. А зі стерном було часу і піт. Узвітів собі такого що він то на віддалі 300 метрів дів прямі мусить перетягти власні цепчаміні 7 разів, що це підкріплювати нарів бельзівуба. Він кричить: "слухай та" "хай" / і "іграє крає стерну пляжки ти/. Це одинак не він гулує стерну і не віді відає "Мак-Гаці", тобі, І. іде прямі чи вони, зате добре тобов крутить. Бельзівуба заміж, більшадало Іому цеє, але ми тому стерному не подорували і хрестили Його "Зигзак". Це був другий який та дні "уїківічнини".

На руку чисті іде Мefіста. Пісечі спрятані як в проходів м/ мефіста. Іде та все розпитує як глибоко в тіму чи іншому місці /північні/ це не сміє пізнати/ Мерніл/ к її віді пізнати в бутицькім колабані, пітіла Його як підкоя в глибину-то стояніся. Але не переживши тим. Пря твоє "Гер бельськ" смерть напорни перекачемо "Гейнці". Не дуже це успіхів Мefіста, але зорнули Його. Думки десь на Карліку таїку, де здуть на нього черні очі.

Пізнати дала іде. Діхлися другого берега. Зілій дібрій обід, який курінний гостподар зварив / не буди заспіваний, ти му чи/ додати соку прикурив Його, але це процесій Іому відтін в своїй заміці єдні, а післят Іому "манданський" який думав не про всід, а про IV. куріній кн. бильги, а Карльсфельду.

Вортаємся до сієї зорі. Дучаси пр Святі Моря, яко думки відсякнути досьєна зорі. На зорянтувалися як темніше /и відішли до пристані/.

ВАЛЬМАН!

Х

Іх було трох. - Стояли перед бльоком, а очі іх були спрямовані десь у даль. Один із них показував рукю на гору, яку окружали чорні хмари. Це був Вадман. - Ми, мусимо там бути і здобути всі три верхи, сказав наїменній із трьох. Ми не посorимо нашого кодда. Рааа сказаво. -

Ці самі три постаті в обідову пору, стояли готові до відходу. Були в них наплечники й пластові палици. Вони це один раз глянули в цього місця в сторону гори, а підтак на себе. - Кілька. - Іло іх трох.

Під ними крутою каміння на довгому плаху, а перед ними мрусила загадкові очі біла скеля. Так, де він "Вадман", дальні мені верхи, це Його дін, а в боку немов вовчина, що сторочить дітей портурою гляділа "Вадман-Фрау". -

І ці три Іlli нааутріч ім! Іх очі блестіли, а в них читалось завіття. Іх манили обійти до себе верхи, а там дальні жиріла на них свої зуби смерть! Це було 30 липня. Три точки-мандрівників добрались на четверту годину до "Вадманщуну", який лежить на 1500 м. Іхні очіблані сонцем північ і груди обвіяли гірський холод. Почували себе добре. В цьому готелі відпочали, полагодили півліг, але до заходу сонця сиділи при столі, грали в махи та оглядали, грубу книгу - висурань. Час-до-часу заглядали крізь вікно на гіріні пір - гляділи на плах кудов застра підуть, ам нагло так гарно стало, що воно підірвались із місця, а іхні серця отиснула якась міць, а очі в них підляялися у гори. - Це сонце заходить, сказав кепотом оден з них. Прапори гори, гладить своїми проміннями кочні промінчики. В очах мерехти ть-гори зовнішні, яскравість, розтерість, червоність - ах згодом краски переходять у сині та зелоні.

Здавалось, що кожний разом із промінням сонця понтав - Добра пініч. - Тихо спіт - Тут в Бог... .Ще довоого стояли, дивились нагори і здавалось ім, що вони бачать не Альпи, але рідні Карпати.

Збудив іх рух на салі. На дворі вже розвіднілося. Вдягнулися, скоро, а пів постол ступили все стекові першого верха гори "Вадман". Мандрівники, три кроки, посувалися усе далі і далі. На них гладіли понури скелі й неначе реготались. - Вони посувались у незідоме...

Перший, до якого був високий, голову держав доброго, ноги в него тоненікі - на головував бузьку. Цей по середині малий, але коренистий імові рівнім кроком і твердив, що Іому знаменно з палицю. Останній імові мовчаки, кроком мускулярний а нахмуреними бровами замікав пойді від гнівяних перших.

Дорога цюраз гір. ала, під ногами гостріло каміння, всетож гумові черевики перемагали, що йшло ними по скалі імові по даху. Доходили до першого верха... .Верлок стояв у хмарах, крізь які прорізались ліучі схожачого сонця. Ще трохи зусилля і вони вже на першому пілі. Узурічав іх там скадача сонце, біля коліби на горі. Розумів пілі. Узурічав іх там скадача сонце, біля коліби на горі. Накидав на себе цильти і вільничівав - коротко, що лише 10 хв. Накидав на себе цильти і вільничівав - коротко, що лише 10 хв. Потім кильти в дорозі / помаленьки зникли в хмарах. По пасі мові кроали Іlli клаюкові хмари. Хмари валкували, перемігувались і ненахрестилися, що пропадали за собою боротьбу. Гірська стежина часто скручувала, обривалась і перескочивши через кілька зубчастих скель, вела вниз

і зміє дагори - а там виднів хрест.

По дорозі до другого піля дva малі хрести погибли там лещетарів. Крізь тіло пробігли дроці.

Хрест другого піля стояв у клубах сивих хмар; а вони навколо кругом нього. У тій хвилині вони зблізилися до хреста, та єсли побіч нього. У іх руках була груба книга, а одівсь змералов рукав лжідував у ній тризуб з лелійков. Вони спілнлися. Ім хотіло съ дістатись даліше над срібні хмари, що чечуть своїм ходом під Альп-війти там, де блиże до золотого сонця, авідки вид своєїдний у присторі. Дорога ставала дразь більш небезпечна. Три мандрівни ки були тепер пілями придеркучись однорукою линви. Ішли все далі і далі. - Знов посмертна загадка про якогось доктора написавши у мандрівці.

Ходім хлопці! Заочочував портп. Вте недалеко, що трошки а там верх, чар, краса, хмари і сніг. І вони їшли дряпались по скелях, щоб лицінь дійти до мети.

Зусилля, піт, напружені сили й нерви, втомленій зір. Ще крок і вте здобутий цей наїтажчий полудневий піль "Вацмана".

А тепер з орлиного лету, гляділи на світ. Винау доляна, неколька пропасть, до навіть нам "чортам" не мило буде в там п попасті. Дальше тягнувся мандрів гір. Вони всі у снігу, а пілі іх у срібних хмарах. Он там "Грос-Гльокнер" пішається над усіма.

Вони ціль своє здобули, тепер лотали на цельтах-відпочива ли на-сонці-вноєні огрі-вало іх, замікаю поріки очей-. Вони неначе спали - і сон майбутності ім снівся.

Мандрівка іхня де була ігра - а вона тим стає крача чим більше завзяття і більше нагоди сталити воло і мяєн. Чи є не подібна ця мандрівка до цієї другої - що не ігра, а справне життя, в якого обійми підемо. Де не і тягне всіх нас чар і нозвята віддаєть все для неї - віддати життя, щоб лицінь дійти до Величі. Шлях занікий, каміністий і терневий. На ньому крів і смерть. Але в дорогу тягне нас завзяття, очі палать, а обсмалені обличчя вітер степів колдить, буйне волосся челе-розвіває. У серцях наче вириті слова "Перемога", спрагнені уста лепчути "Вперед". - І всі летіли м'я на крилах долітає до пілів Карпат, падуть на коліна, цілуєть Рідину Землю як те дзерело яке іх наповнить життєдайними силами. Струснулись, наповнені новими силами, очі заблестіли, а втомлені, словами "З пожарів всесвітніх!" починали свою нову мову-мову переможців.

Десь обірвалось каміння і клекотом своїм збудил мандрівників... Стрепенулися.... Встали.... Глянули на схід...

Відчули в собі сили до нових поривів..... Вертались домів. Працялись зі пілями, але в серці в них осталось бажання піти і діти.... Трех мандрівників верталось а "Вацмана"...

Яма.